

דברי הה' שקולג'יק.

חברים! בערב סיום זה, בערב השלמת הפעל הזה עולה לפני פני, עולה בזכרוני מעמד פחה-הקוח. מעטים בודאי, באולם הזה יודעים, שעלי הוטל אז להקריא את הדקלרציה האחרונה של "הפועל הצעיר". פתוך כאב וחרדה - כבר שפרינצק בגאום הפתיחה הזכיר על דבר דמעות אז, על דבר בכי של חברים לחיים, לגורל ולעבודה. אז היה רגיל מאד לקרוא את משטחה הפועלים הארץ ישראלית. היינו אז משטחה גדולה, ומחוך כאב וחרדה הוטל עלי להקריא את הדקלרציה. בחוך מצב הדברים אז, פחוך כל חשבונות העבר ולקראת העתיד אז, לא יכול היה "הפועל הצעיר" אז להכנס לאחור. ואריך אני להגיד, שכבר אז עם הקראת הדקלרציה, כבר אז כנראה הודבק יחוש האחד בלב אחדים מאננו. עשר שנים צריכות היו לעבור במלחמה עם היחוש הזה, במלחמה עם החרבקה הזאת עד אשר באנו לפצב הזה. אמרו חברים כאן, מי שהוא החפשא כאן, האחד בא מאחר או זהו אחד שאחר. מסופקני, אם הגדרה זו היא זכונה. אם אני פשוה לפני את הימים האלה לעומת הימים ההם, אינני יודע, אם המופנט, שאנו נמצאים בו עכשיו, הוא פחות חשוב, הוא פחות רציני, הוא פחות פסוכן, הוא פחות גדול בחיינו, בחיי התנועה, בחיי העם, בחיי הארץ, מאשר אז. היינו אז משטחה גדלנו עכשיו עשרה טונים או יותר. אבל כלפי זאת, מה שאנחנו פעלים על דעתנו, מה שעלינו לעשות זאת, על זה דברנו בימים האלה בועידה, איינו ראשי פרקים, הרבה הביעות נשמעו, הרבה יותר מאשר יכול היה לעלות אז בימים ההם, ואינני יודע, אם לא טובה עשה לנו הגורל, בימים האלה, בחקופה זאת, סנד אחד תקופה של דכאון, הרח סכנות ותקפת גדולה, אבל גם סכנות, שנתן לנו מופנט כזה להפגש יחד, לשכס יחד עצה ולשאוב כחות להחקפה חדשה, להחקפה על הגולה, להחקפה על היהדות, להחקפה על ההמונים, גם על העולם פסכיבנו, לקראת בנין הארץ. כאשר אני נזכר בחפקיד הזה שהוטל אז עלי במעמד פחה חקוה, אני יכול רק לברך את כל אותם החלקים, אשר לא מצאו לעצמם אפשרות גם עכשיו להצטרף,

להטות שכם יחד אהנו לפפעל הכללי המשוחר, אני משום מה גם בטוח, שמרבע זה
כבר הודבק בהם החשש הזה, המקפוק הזה, המקפוק הקרוש, אם נכון הדבר, אם לא
יחזילו לבקר את עמדתם ואח דרכת בימים הקרובים. ועלי רק להפעיל שיתקרב
היום ויכולו גם הם להצטרף במופנטים כאלה, במופנטים השובים, במופנטים
מכריעים, במופנטים הדורשים התאמצות, החאזרות והתוטפות כחות רבים. חושבים
אוחנו לקבוץ אנשים - אוחנו אני מתכוון ברבע זה למפלגה "הפועל הצעיר",
לקבוץ, החי את חיו המפלגתיים, הצבוריים גם בהרכה מאד אינטימיות, בקשר
חברי גדול, בהתמסרות, בפסירות אחד לשני. יש לי הרגשה, ואני חושב את זה
לנכון להגיד, שבנואנו עכשיו לים (?) שלנו, עכשיו בהכנסנו לים (?) הגדול
שלנו, אנחנו פביאים אהנו את כל אוחן הסגולות, אשר היו לנו יקרות, אשר
יצרו את "הפועל הצעיר" ואת יצירותיו. אנחנו פביאים את כל זה אהנו, להצופה
הכלליה עכשיו. ועוד הפעם אם אני משווה מה שהיה אז ואת המופנט מה שהיה אז
רמה שעומד לפנינו עכשיו, אני חושב, שהמופנט הזה ושחפגישת הזאת התן לנו משנה
כוח, וגם אוחם התפקידים, אשר נבעה בהם הופעידה, ואשר בוכחה ברורה ראינו,
שיכולנו לגבוע בהם, מה שלא היה לפני 10 שנים, שיכולנו לגבוע באוחן השאלוח
והפרובלימות בשיחה חברים גלויה בלי חששות, בלי ספקות אחד לשני, ומפני כך
אני חושב, שאין לחשוב במופנט הזה שהאחוד בא כאחור. אני בטוח, שהחידוק גדול,
כוח ועצמה רבה יוסיף לנו המופנט הזה, מה שבימים האלה ודאי, בלי כל ספק,
חסר לנו, ויהיה זה למעין, מעין של נחמה, של החעידרות, אשר הופעידה, ועידת
האחוד הזאת התן לנו עפ"י בטחוננו המלא.